

EWA – ŚWIADECTWO POCZĄTKU

Ewo, imię Twoje jak świt rozjaśnia,
pierwszy oddech ludzkości, tajemnicy zasłona,
Ty, która z żebra powstałaś, lecz nie z braku – z harmonii,
z miłości kształt wzięłaś, z Duszy isierkę niezgłębioną.

Świadectwo niesiesz pradawnej jedności,
gdzie mężczyzna i kobieta w jednej melodii drgali,
Tyś Matką wszelkiego stworzenia,
pierwszym krokiem, który ku życiu się pali.

Twoje samogłoski – sześć, to serca drganie,
miłość, która w Tobie jak rzeka płynie,
spółgłoski – pięć, ziemską siłą w Tobie,
jak korzenie drzewa, co w głębi spoczywa w ciszy.

A ekspresja – jedenaście, mistrzowski klucz,
co otwiera wrota między niebem a ziemią,
Ty, Ewo, jesteś mostem, boską ścieżką,
przypomnieniem, że miłość jest światła esencją.

Nieś zatem imię swe z dumą i mocą,
bo każda Ewa nosi w sobie pradawną pieśń,
pieśń stworzenia, początku i światła,
która w sercach ludzi wciąż echem drży.

Jesteś odwieczną inspiracją i Duszy esencją,
przypomnieniem, że początki nie są końcem,
lecz wiecznym trwaniem – jak miłość, która Cię stworzyła,
jak wszechświat, który w Twoim imieniu bije.

Otwórz oczy, Ewo, i zobacz w sobie światło,
pamiętaj, kim jesteś, i kim zawsze byłaś,
Tyś kobieta – miłość, harmonia, Duch,
Świadectwo boskiego dzieła, co nigdy nie przemija.

z miłością Ireneusz 💜

© by Ireneusz Rybicki 12'2024

